

ПОРОДИЦА И САВРЕМЕНИ СВЕТ

Јуче сам на улици видела оца и ћерку. На пешачком прелазу чекали су зелено светло, отац је нешто причао, а ћерка, не старија од три године, гледала га је с дивљењем. Њена мала рука једва је могла обухватити два његова прста, али упркос томе она се чврсто држала, полагајући своју безбедност у његове руке. Насмејала сам им се. Она ми је узвратила осмех.

Драга девојчице, сигурна сам да јако волиш свог тату. Тата увек прича најсмешније вицеове који те доводе до суза. Ујутро ти чешља локнице и притом те чупа, али се не љутиш, јер знаш да се труди. Тата зна одговор на свако твоје питање. Када паднеш са бицикла, он је тај који те диже и брише сузе. Много ради, али зато је толико посебан сваки пут кад те покупи из вртића. Вероватно те без маминог знања води у "МекДоналдс". Уз тату се осећаш сигурно. Свако ко те растужи, имаће проблем са њим. Тата је снажан, тата је паметан, тата је увек у праву. Осећаш се добро кад си на његовој страни. У свакој препирци са мамом потребно је само да размените погледе и обоје праснете у смех. Свесни лудости које излазе из мајчиних уста, ти и тата заједно разумете да сте изнад ње и од малена учиш да се поносиш тиме.

Занима ме само, слатка девојчице, колико ће теби бити потребно времена да схватиш да те ови погледи не спасавају - мајчина судбина постаће твоја.

Та пуна уста, која сад држиш у полуосмеху, да ли ће она задрхтати кад будеш чула улазна врата вашег малог стана како се у пола ноћи затварају; довољно стара да схватиш да тата више није ту, али недовољно зрела да схватиш и зашто? Те твоје ручице, да ли ће на исти начин чврсто држати дршку од кофера који већ три недеље стоји у ходнику, јер га тата још није покупио? Тата, твој узор, мера свих ствари, вратиће се после месец дана и ти ћеш га дочекати на исти начин као да се вратио с посла, заборављајући све јецаје и сузне очи које је његов одлазак проузроковао. То је ипак твој тата, онај исти човек који те је до јуче засмејавао и водио у "МекДоналдс". Али он се изменио, приметићеш да је смршао и помало оронуо, све више седећи у ћошку вашег новог стана, сатима радећи нешто теби непознато на свом телефону, с тобом размењујући тек по коју реч. То је и даље твој тата. Драго ти је што можеш да проводиш време с њим.

А ти ћеш сигурно почети да читаш. Све озбиљнија литература ће се сваког дана премештати из школске библиотеке на твој радни сто - радоваћеш се што си сад озбиљнија, па ћете ти и тата поново имати о чему да причате. Да ли ће и твоја локна која сад тако лепо пада преко твог, још увек бебећег, лица бити мокра од суза када први пут осетиш да се странице књиге коју тада будеш читала цепају под његовом руком? Бићеш збуњена, уплашена; како је могуће да те тај човек топлог лица на тај начин прекореваче, да је његова снага први пут искоришћена на теби? Али вероватно је у праву, још увек ниси дорасла таквим стварима, не смеш журити у свет одраслих где ти није место, он то свакако боље зна од тебе. Тата је увек у праву.

Осетићеш, сигурно, његов прст на својим устима како те ућуткује сваки пут кад будеш рекла нешто што се њему не свиђа. У вашем стану он ће из фотеље владати светом, његово мишљење једино исправно, без мане, сва остала једноставно нису нормална. Сваки разговор вежбаћеш унапред у глави више пута, али његов поглед с висине ће ти као канапом вући речи из уста. Муцаћеш, правдаћеш се, али све више почећеш да ћутиш, да климаш главом и потискујеш све што се противи његовим жељама. Како и да не сумњаш у себе кад је његова реч она коју цениш највише? У теби ће бити проблем, тата је непогрешив, он је начитан, он је мудар, искусан. Зар си заборавила да тата не прави грешке?

Да ли ћеш и ти проклињати тело у ком си рођена само јер није довољно добро за њега? Под иконом Богородице ћеш први пут осетити његову апсолутну надмоћ над тобом у свом пуном значењу. Да ли ћеш стварно бити толико себична, толико размажена, слаба, сујетна, наивна, лакомислена, саможива, горда? Зар ћеш бити толико лоша да "љуби ближњег свога" за тебе не важи? Ћутаћеш кад ти се обраћа и смејаћеш се шалама на свој рачун и никад нећеш плакати и даваћеш све од себе да поново будеш девојчица коју је тата купио из вртића и учио да вози бицикл. Али не можеш. Колико год се трудила, неким страним силама без твог знања постала си особа којом се он никад не може и неће поносити. Превише личиш на мајку.

У ком моменту ће за тебе тата постати отац? Да ли у моменту када је његова пажња постала контрола која те оковала челичним ланцима? Или у моменту кад си кренула да страхујеш од његове руке, која као да чека да починиш погрешан потез? Куда је нестао човек који те водио у "МекДоналдс"? Гризеш већ кржаве заноктице са осећањима самопрезира помешаним са презиром. Никада јасније нећеш спознати да су љубав и мржња две стране истог новчића. У себи више не налазиш снаге да се надаш. Мораш да одеш, драга девојчице.

Најзад, да ли ћеш и ти, мила, гледати очеве и ћерке на улици, у мислима преносећи терет сопствене судбине на слатке локнице непознатих девојчица у нади да ћеш наћи саосећање и олакшање? Надам се да ће те тата увек водити у "МекДоналдс".

Анимакандида